

opera «EURÍDICE» | PEP MARTORELL

Una combinació singular d'òpera i titelles

• Òpera i titelles es donen la mà en un muntatge que combina una factura contemporània, amb picades d'ullet ben populars al voltant de la història actualitzada d'Orfeu que Ovidi projectà en les seves *Metamorfosis*. *Eurídice*, presentada en castellà al Grec 01, i estrenada en català al Teatre Metropol de Tarragona, duta també a escena aquest mateix cap de setmana a Girona, és una proposta intel·ligent que posa de relleu la riquesa de les arts escèniques. És el format d'òpera el que la fa singular, però també ho és l'equilibri de la proposta entre els seus abundants ingredients. El llibret de Toni Rumbau (titellaire i director artístic del Teatre Malic) presenta Sofia i Òscar, Eurídice i Orfeu de l'òpera homònima de Jacopo Peri, assajant aquesta peça quan Sofia rep l'informe mèdic, premonició inexorable de la mort. A partir d'aquest moment, la lluita entre l'instant efímer o transcendent, el pes de la malaltia o l'èxit del projecte operístic, s'aniran reproduint en uns titelles d'un teatral que mostren les contradiccions dels protagonistes. La lectura va més enllà de la simple acció i ens transmet, sobretot, un rerefons existencial ben interessant. I, en aquest sentit, la presència de Pulcinella, el Gos, el Policia, el Dimoni i la Mort, o les ombres de la barca de Caront —extraordinàriament manipulats—, atorguen a la ficció aquella lucidesa sense prejudicis d'infants. El joc de titelles és generós, atorga al to contemporani de la música un color popular que l'acosta al receptor i trenca aquella barrera que molts cops s'hi interposa. Podríem discutir l'opció d'utilitzar la llengüeta dels titelles també per cantar, però

La versió catalana d'*Eurídice*, una òpera per a actors i titelles, s'ha estrenat aquest cap de setmana a Tarragona i Girona.

no molesta en el context que s'imposa. D'altra banda, la música de Joan Albert Amargós és d'una instrumentació suggerent (recorda Piazzola), un treball excepcional, ben cantada pels dos protagonistes, Claudia Schneider i Toni Marsol —correctes, sense excel·lir—, i molt ben resolta pel quintet Barcelona 216, tot un plaer. L'escenografia, simple, però molt il·lustrativa, ens remet, a través del teló tripartit, al joc barroquitzant del teatre del món, projectat també en el teatral. Ben compensada per una il·luminació que reflecteix el duel entre realitat i ficció, aquesta proposta tan sols té en el ritme dels canvis de seqüència el seu punt més fosc. Amb tot, Luca Valentino ha concebut una òpera original i suggerent, mostra que les arts escèniques tenen encara moltes coses a dir, pel que fa a la creació artística. Lluny de l'esnobisme contemporani, *Eurídice* és una combinació honesta que no hauria de passar desapercebuda en els nostres espais escènics.